

Folkets Ret betryggende Resultater, har Ministeren dog ikke blot ikke gjort det Alleringeste for at opfylde dette Grundlovens Bud, men oven i Kjøbet, efter at et Initiativ var taget her i Thinget, anvendt al sin Indskydelse til at slaa det saaledes fremkomne Forslag ned og baade forhindre, at det her i Thinget kunde faae en omhyggelig Drøftelse, idet han negtede at forhandle det, og forhindre, at det i Landstinget blev behandlet, som det burde. Det er den ærede Ministers Fortjeneste at have bevirket, at den Rigsret, der allerede i Forveien er sammensat saaledes, at det politiske Hensyn maa siges at være repræsenteret paa en saadan Maade, at Tilliden til Rættens Upartiskhed eller upolitiske Dømmekraft er, jeg vil ikke sige uberettiget eller ubegrundet, men i alt Fald en Tillid, man meget vanskeligt faar Folk til at have, og at have bevirket, at denne Ret, som isorveien var saaledes, at man gennemgaende ikke kunde have Tillid til, at den kunde være upartisk i politiske Sager; kom til at mangle det Supplement, som var nødvendigt, for at man kunde bruge den til at gjøre Ret og Skiel i saadanne konstitutionelle Spørgsmaal, og endelig at denne Ret blev udstyret med den nødvendige Betingelse for, at vi her i Thinget med fuld rolig Samvittighed kunne betro saadanne Spørgsmaal til dens Afgjørelse. Naar den ærede Minister, der selv er Skyld i, at dette er blevet os umuligt, træder op og siger: I maa ikke sige, hvad Alverden har sagt og Landets største Jurister og Politikere her have erklæret, med mindre I anlage mig for den Ret, jeg selv har sørget for, I ikke kunne bruge — siger jeg, det er høist mærkeligt, det er Noget, der karakteriserer dette Ministeriums Holdning mere end noget Andet. Den høitærede Minister spiede til, at dersom dette ikke skete, da maatte han — Udtrykkene kan jeg ikke erindre, men Meningen var den — sørge for, at han kom til at anlage sig selv for sin egen saaledes udstyrede Rigsret for, at han kunde faae den af ham selv saaledes besørge Rigsret til at give ham en Dom for, at det, han havde gjort, var lovligt. Jeg vil dertil sige: Den høitærede Minister har ved sin Styrelse her i Landet naaet at faae 35 Mennecker i dette Folkething til at følge sig, som det synes i det Mindste for Diebliffet, med en ganske ufattelig Beredvillighed, men den høitærede Minister har ikke naaet at faae det da nffe Folk til at glemme, hvad han har gjort og ikke gjort. Den høitærede Minister vil ved at foranstalte en saadan — om jeg maa tillade mig at sige det rent ud — politisk Komædie og ved dertil at benytte den høieste Statsmyndighed her i Landet —, thi den ærede Minister veed, at det er ikke Folkethinget, der i saa Tilfælde anlager — ved at faae den høieste politiske Myndighed til at anlage ham for en af ham selv sikret Rigsret, maasse kunne faae noget af den Særme, Misformøielse og Indignation, der findes

her i Landet over den ærede Ministers Handling af 12te April 1877 til at gaa over, men ganske vist ikke til Glemsel, nei til en almindelig Latter; thi er der Noget, der vil kunne latterliggjøre ikke blot Ministeriet, men Landets Styrelse, vil det være en saadan — jeg siger det rent ud — politisk Komædie.

Finantsministeren (Estrup): Jeg behøver vist neppe at gjøre det ærede Things Medlemmer opmærksomme paa, at, da jeg før havde Ordet, var Intet af, hvad jeg udtalte henvendt til den Person, der i dette Diebliff repræsenterer Kjøbenhavn's Amts 5te Valgkreds (Gulstein Vedreborg). Jeg tror altsaa, at jeg ikke har givet fjerneste Anledning til nogen saadan personlig Henvendelse som den, det ærede Medlem rettede til mig. — Det forekommer mig, at det ærede Medlem var temmelig blottet for Logik, den Gang han vilde gjøre gjældende, at det, at der savnedes positive Regler i Grundloven for, hvorledes der skal forholdes, naar der ikke kan tilveiebringes Overensstemmelse mellem begge Rigsdagens Afdelinger om en Finantslov, var ensbetydende med, at en Afgjørelse som den, der er truffen den 12te April 1877, laa udenfor Grundloven, end sige var et Grundlovsbrud. Jeg studsede ikke ved, at det ærede Medlem slog om sig med, at dette var den almindelige Mening, at det var alle Juristers Mening — i alt Fald de Juristers, der være værd at lægge Mærke til —, og at det var ogsaa de Mænds Mening, der støttede Regjeringen, efterat den havde foretaget det nævnte Skridt. Det ændser jeg kun lidt, thi det er kun en ren individuel Anskuelse, der Intet betyder for mig, altsaa ikke har nogen større Vægt end enhver anden individuel Anskuelse. Men hvad jeg studsede ved, var, at det ærede Medlem troede at kunne citere selve Ministeriets Forestilling til Kongen til Støtte for sin Betragtning. Jeg studsede derved, og jeg tror, at de Herrer, naar jeg blot oplæser een Sætning af denne Forestilling, ville se, hvor grundurigtig denne Paastand af det ærede Medlem er. Forestillingen er, som de Herrer vide, temmelig lang, og at oplæse den hele, turde vel overgaa mine Kræfter som Oplæser og Thingets Laalmodighed at høre derpaa. Jeg skal indskrænke mig til at oplæse een Sætning, greben ganske tilfældig, fordi mit Die falder derpaa; den lyder saaledes: „Det eneste konstitutionelle Middel, hvorved Staten, naar denne Ulykke hænder, kan holdes sammen og reddes fra fuldstændig Opløsning, er, at Deres Majestæt benytter den Dem i Grundloven § 25 givne Myndighed til ved foreløbig Lov at træffe de nødvendige Foranstaltninger“. Altsaa Ministeriet udtaler, at dette er det eneste konstitutionelle Middel; — maa jeg saa spørge, om man endnu vil sige, at Ministeriets egen Forestilling godkjender den Anskuelse, det ærede Med-